

NOTA DE PROGRAMA

1 Estudi (2014) 2'24" / Marc Garcia Victoria

L'estudi és una forma comú a diferents arts, siga la música, com en aquest cas, o altres com les arts visuals. L'estudi es diferencia d'una obra "pròpiament dita" en que centra la seua atenció en un material i explora diverses de les seues possibilitats, per això a voltes és molt concentrat i breu. És molt conegut l'exemple d'una de les primeres peces electròniques de la història, de Stockhausen, justament titulada estudi. També el gust per la tècnica i la destresa en una habilitat fan de l'estudi un camp per a l'experimentació, amb casos tan dispars i alhora eloqüents com els estudis de piano de Debussy, Ligeti o Chopin. D'altra banda, front a l'obra "pròpiament dita", tancada i ferma, l'estudi és formalment més obert i àgil, per això moltes voltes és una part d'un projecte o centre de recerques. No és casual que al romanticisme, comence un gran interès per aquest gènere, front a l'obra tancada del classicisme. En ocasió de l'escolta d'aquesta obra a l'IVAM, he volgut relacionar el meu estudi amb l'estudi d'Elena Asins, per raons evidents, i amb "Peinture, 11 juillet 1965" de Pierre Soulages, on uns pocs elements, molt analítics, destaquen i posen al primer pla l'estructura de l'obra.

Elena Asins *Estudio nº 14 para cuartetos prusianos*
Pierre Soulages *Peinture*

2 Un grito y un cadáver (2018) 4'53" (estrena mundial) / Joan Gómez Alemany

"Un grito y un cadáver" es compon de dos elements que són antagònics i alhora són el mateix. Aquests dos elements es poden escoltar a la peça com dos materials, una molt suau, gairebé com una línia, caracteritzada per un so agut lent, i un altre molt agitat i violent, tremendament actiu i multiforme. Quin dels dos és un crit o un cadàver? L'oient a de respondres a sí mateix ¿Si el crit pot representar la vida en extinció i el cadàver la mort consumada, són moments contraposats o pertanyen al mateix acte? A través de l'obra de **Manolo Millares** i **Antonio Saura**, ambdós autors exposats a la sala, juntament amb la lectura de diversos poemes de Miguel Hernández i Federico García Lorca, es va compondre aquesta obra electroacústica que explora la poètica de la mort.

3 Identités (2005) 6'00" / Oliver Rappoport

El títol de l'obra està inspirat en les diferents cares que l'individu travessa al llarg de la seua existència. La seua identitat és la seua recerca i la seua recerca les ferides i cicatrius pel recórrer sense arrels. Aquesta obra no té un punt climàtic, més aviat un recorregut sonor amb múltiples transformacions tímbriques i encadenaments procedents de la manipulació de diferents fonts sonores. Una cosa semblant trobem en el llenç de Per Kirkeby, on els seus gestos, colors, taques, ens transmeten les diverses facetes del creador en el moment en que creava la seua obra.

Per Kirkeby *Sin título*

4 Unleashed (2015) 7'33" / Lorenzo Romano / electrònica amb música instrumental pregravada

El 2015 vaig tenir l'oportunitat de compondre una nova música electrònica per al coreògraf Michael Sinisterra Muñoz i la companyia de dansa de l'Òpera de Graz. El resultat de la nostra col·laboració va ser Unleashed: la història d'Treeman, una peça de ball profundament inspirada en el crim i les pel·lícules de terror. L'objectiu principal de Michael era imitar sistemàticament el món del cinema. En la seua opinió, la meua música no hauria d'haver proporcionat un acompanyament normal a l'acció de ball, però hauria d'haver funcionat com una banda sonora de pel·lícula real, inclòs en sí mateix l'efecte de so produït pels moviments en escena: sorolls de passos, respiracions, lladrucs de gossos, els trets d'armes adquireixen un doble significat, d'una banda dupliquen el que passa a l'escena i en l'altre costat construeixen una estructura musical.

Després d'alguns mesos, vaig decidir escriure una versió de concert de l'última escena de la peça, afegint a la cinta electrònica quatre instruments. La meua operació va ser en continuïtat amb la que vaig fer amb els ballarins a l'escenari: aquest cop el doblament sistemàtic ja no es va concebre amb la intenció de donar sons a les accions dels ballarins, sinó que es va relacionar amb les tècniques instrumentals. Aquí els músics imiten cada so de la cinta original, en un intercanvi continu en el qual ja no és perceptible el que és electrònic i el que realment es reproduceix.

En aquesta ocasió de l'estrena a Espanya al Museu, el següent treball pot tenir algunes característiques comunes amb la composició:

Robert Bartlett Richenburg *Night Cascade* (Cascada nocturna)

5 Overclockers (2013) 4'55" (estrena en Espanya) / Jorge Sánchez-Chiong

Overclockers per turntables - més que una improvisació és una peça de desenvolupament variable seguint certes gravacions i és el primer dels Overclockers que vaig fer. De forma molt energètica i canviant van succeint diversos materials que es complementen i succeeixen de forma orgànica com un tot. Per a aquesta ocasió, de posar la peça en un museu, hi ha una relació amb alguns dels treballs que es presenten aquí com els d'Albert Oehlen, per la seua energia i traç.

Albert Oehlen *Der Zoo von Brooklyn* (El zoo de Brooklyn)

Albert Oehlen *Rattengift* (Veneno para ratas)

6 Egunsentia (2013) 10'17" / María Eugenia Luc

Egunsentia és un vocable provinent del basc que significa alba. Amb aquest nom identifique la meua última peça electroacústica octofònica escrita a l'agost de 2013 amb motiu del Festival de Wroclaw. Egunsentia és una paràfrasi, a través dels seus sons, de la seua espacialització i de la seua harmonització, del clima d'immensitat que m'envaeix en contemplar les albes en les muntanyes biscaïnes: el murmurí de la naturalesa que s'expandeix i respira a la lentitud del seu esdevenir, tan propis d'aquesta terra de "lamiak", bellesa i misteri. Egunsentia part de sons instrumentals gravats i transformats electroacústicament per mitjà de diferents programes com Audition, Sound Forge, Vegas, Vienna Instruments i Max Msp. Aquestes mateixes sensacions les he pogut gaudir, en certa forma, en contemplar la peça "Formes dinàmiques espacials" de Manolo Gil, exposada a l'IVAM, que encara que té un títol abstracte, les seues formes, remetien a una alba que és potenciat a més pels seus colors ocres.

Manolo Gil *Formas dinámicas espaciales*

7 Peel (2016) 9'19" (estrena en Espanya) / Stefan Prins

"Peel" és una composició que celebra el dècim aniversari de l'Ensemble Nadar des del seu primer concert. "10th Anniversary Vinyl", on "Peel" és una de les peces, es compon de mostres d'inestimables col·laboracions i amistats artístiques i personals, consolidant un passat compartit i al mateix temps apuntant fermament cap a un futur emocionant. Presentar la peça en aquesta ocasió, estrenar-la a Espanya en una sala d'un museu i relacionant-la amb altres artistes que s'exposen aquí, fa que el projecte dialogui entre diferents artistes i seguisca creixent. Hi ha dos artistes exposats a la sala, que es relacionen amb el treball que s'escoltarà aquí, Gerhard Richter i Allan McCollum, particularment les obres exposades ací (9 Objekte i Perpetual Photo 131), on a través de recontextualitzacions i l'anàlisi, ens tornen nous aspectes de la "realitat".

Gerhard Richter *9 Objekte* (9 objetos)

Allan McCollum *Perpetual Photo 131* (Foto perpetua 131)

8 I have come like a butterfly (2007-2009) 4'41" (estrena en Espanya) / Hèctor Parra

Aquesta peça electroacústica està composta per cinc plans o escenes inspirades en Zangezi, l'última obra poètica-teatral del poeta futurista rus Velimir Khlebnikov. Per a aquesta ocasió que escoltarem la peça a l'IVAM, el següent quadre de **Karel Appel** té característiques comunes amb la composició i ens transmeten una emoció semblant. Els diferents gestos de so, energies i arquitectura musical podrien parlar-nos com el llenguatge "desconegut" que constitueix les construccions verbals de "Zaoum", com també el quadre assenyalat. D'aquesta manera, centenars de diferents enregistraments de cançons d'ocells, atacs glotals, veus de soprano i baríton, sons de percussió de fàbriques, espases, enclusa i una gran varietat de friccions metàl·liques componen els materials de so de sortida. Aquests sons han estat granulats i progressivament fortament deformats (transposició espectral i temporal, compressió i descompressió). Han estat resintetitzats i especialitzats.

Les compressions lúdiques, les descompressions i fins i tot les parades del flux del temps, com en el cas del llenguatge inventat per Khlebnikov, constitueixen l'essència arquitectònica de la peça. En els "punts d'abisme" - confluència polifònica de diferents formes de so i fluxos de temps-, la tensió s'allibera, fent evident el sentit tràgic de la solitud de la recerca humana de l'existència.

9 Multaqa. Cuando el desierto deja aflorar... (2008) 11' / Voro García / per a trombó i electrònica

"Cuando en el camino hacia la escritura, percibimos un ritmo, una entonación, una nota, algo que es, sin duda, de naturaleza radicalmente musical, algo que remite al número y a la armonía, la escritura ha empezado a formarse. Escribir exige, ante todo, del oído una gran acuidad". J. A. Valente.

Línies (a mezza aria), difuminades en l'espai, com horitzons suspesos, recorren un determinat paisatge sonor i construeixen el discurs musical fruit de l'expansió orgànica d'un germen inicial. Superposició de materials que es despleguen com en un calidoscopi, gravitacions polifòniques, illes de sons, "teatre de la imaginació" ... Organitzacions d'un discurs sonor que poden trobar la seua concomitància en l'obra de Tàpies que hi ha a la sala, per la forma de tractar la matèria i els gestos, creant unes textures pictòriques compostes per diferents plans. La interpretació musical proposta juntament amb les pintures de Tàpies, és possible que generi un nou espai comú per al diàleg entre les dues disciplines artístiques.

Multaqa és un terme àrab que fa referència a la trobada amistosa en un espai obert a la investigació i retroalimentació en la relació compositor-intèrpret. En aquest cas la trobada amistosa i, altament gratificant, ha estat amb l'excel·lent trombonista Carlos Gil, a qui està dedicada l'obra. És un encàrrec del CDMC per al XXIV Festival de Música contemporània d'Alacant 2008.

Duració aproximada: 60'